היית לי אח יחיד, אהוב ומיוחד / אסתר אסיף

דברים בהלוויה

כל כך עצוב לי. לא יכולה לחשוב ולהבין שלא אראה אותך יותר פנים מול פנים. לא יכולה להשלים שלא אשמע קולך המברך ב"שבת שלום" כל שישי, בשעה שש.

היית לי אח, האח שלי, שהייתי כל כך גאה בו - בילדות, בנעורינו ובבגרותנו.
בילדות אף פעם לא רבנו. תמיד שמרת עלי, "אחותי הקטנה" הצגת אותי, חיבקת וצחקת.
הייתה לנו משפחה חמה, דואגת, אוהבת ללא גבולות. חמולת הוברמן, על דודיה בארץ ובתפוצות - וחמולת דקל.
יש לי כל כך הרבה זיכרונות מופלאים ותמונות, שאת חלקם חווינו מחדש בטיולנו בכיסא הגלגלים בקיבוץ.
לאחרונה עברנו את כל מחוזות ילדותנו. זכרנו את משק הילדים שאבא בנה, את הרפת, את בתי ההורים.

היית איש חם, שמח, רב פעלים ומעשים, אהוב ומוערך. רבים שביקרו אותך החודש אמרו לך ישירות כמה הם אוהבים ומעריכים אותך, שאתה איש מיוחד. מקווה שהרגשת בכך.
אהבת את כל מה שעשית, ועשית מתוך דבקות, התמדה ועקשנות.
לאחרונה, כששוחחנו הרבה על מעשיך ותפקידך בקיבוץ, אמרת לי: "אסתר, תדעי - אני חקלאי בנשמה!"
"נכון", עניתי, "אבוקדו, בניין, בית הקברות, התחנה למדידת הגשם, הרוח והלחות. נכון. הכל רואים בעור ידייך המחוספסות".

היית לי אח קיבוצניק, נדיר בכל רמ"ח אבריך, ועמדת על דעותיך בעקשנות, שלפעמים עיצבנה ולא התאימה לשינויים שחלו בקיבוץ. לקח לך זמן להתאים עצמך לחידושים ולהפתעות.

היית לי אח שותף ועטוף במשפחתי. בנותיי ונכדיי, שקראו לך "דוד ישי". בשנה הרעה הזו בנותיי טיפלו בך סביב השעון, ביום ובלילה, ועל כך תודה ענקית להן. הן גאוותי. הן זכו לשמוע ממך את סיפור חייך.
לצערי גם חוו אותך בקושי ובעליבות, שגרמה לך המחלה.

היית לי אח שבחר לחיות את חייו בדרך לא שגרתית. הודיה ותודות לקיבוץ, לעין השופט של פעם, על ההכלה והעזרה שקיבלת - ולו גם בזכות פועלך למען הקיבוץ, אולי אפילו הרגשת מחויבות. אף פעם לא העברתי עליך ביקורת על בחירותיך. הבנו אחד את השנייה בעיניים.

עקשנותך השתלמה לך ולשותפיך לסוד בגילוי הסליק - הצלחת חייך. סגירת מעגל עם אבא ושותפיו. בנית את סיפור הסליק לדורות.

לשמחת חייך נוספה נכדתך, גאוותך, שכל כך נהנית ממנה ואהבת אותה. היית גם סבא.

לפני שבוע ירד גשם חזק. כל כך רציתי שתרגיש את הטיפות, שתירטב - ולו בפעם האחרונה. אמרתי לך: "ישי, ירד הרבה גשם", ואתה אמרת בדרכך: "מצוין - יוצא מהכלל". והשמש זהרה בשלולית.

רוצה להודות בשמי ובשם משפחתי לצוות המרפאה והבריאות, שליווה אותנו. לצוות בית הדר המופלא והמסור ולנהגי הבריאות המסורים.

אתה עכשיו באדמה שאהבת ואני עם הזיכרונות. אוהבת אותך.
אסתר

תודה!

אחרי שבוע מאוד עוצמתי ומטלטל, עמוס סיפורים על ישי,
מעשיו ומפגשיו, עם חברים ונקודות בצמתי חייו,
אנחנו, המשפחה (אסיף, רובינשטיין, צדוק, הוברמן),
מודים מכל הלב על החיבוק הגדול והחם שנתתם לנו,
על האהבה וההערכה לישי שבאה לידי ביטוי במהלך ימי השבעה.

עכשיו אנחנו צריכים ללמוד להמשיך לחיות עם הזיכרונות
מישי הדוד, האח, האב, הסב.
יודעת ובטוחה שישי יחסר בנוף העינשופטי.

תודה וחיבוק לכולם,
אסתר אסיף (הוברמן) בשם כל המשפחה

געגועים לישי

דברי אסתר ביום השלושים

לא מצליחה לקבל את ה-אינך. חושבת עליך כל יום, בוכה הרבה ומעבירה במוחי זיכרונות ותמונות מהעבר הרחוק והקרוב הלא קל. לנגד עיני, דמותך, פניך וקולך.

במהלך ימי השבעה, הייתה לנו הוכחה לאהבה ולהערכה שרחשו לך, סיפרו עליך, על מעשיך, תפקידים שמילאת, גם דברים שלא ידעתי.

רבות למדנו מסרטים, מילים כתובות וראיונות שערכו איתך - ואני הרגשתי גאווה.

איזה אדם היית, רב פעלים אומרים, וכמה משמעותי היית לקהילת עין השופט.

במהלך שיגרת היום לפעמים עולות לי שאלות בנושאים ובתחומים שונים, ואז בספונטניות אני אומרת "נשאל את יש..." ונעצרת.

את מי אשאל?

מתנחמת בזיכרונות ובחיים שבחרת לעצב לך, אמרת שאתה אדם מאושר ושמח בחלקך. מתגעגעת עד כאב.

אתה לא תבוא היום להדליק את נרות החנוכה בחנוכייה שלנו, ולא תשיר כמו שאהבת.

עכשיו אתה נח - ואני חסרה אותך.

מאוד אוהבת אותך.